

VOLEIADISSA

VI

ELS IMPACIENTS

Nosaltres que sempre hem bescantat la falta de cultura i passió política dintre la nostra ciutat, convenim en la nostra estranyesa, en l'excessiva impaciència que denoten una colla de senyors que es diuen polítics i que es vanten de fer política. No sabem comprendre com aquests senyors es mostren en aquests moments tan impacients, en qüestions, que s'han passat tants anys separats tant per complet, sense mai ni tan solament dir, aquesta boca és meua.

Ens referim a la colla que d'ara endavant sempre l'anomenarem per «la colla dels impacients» car els faltava, es veu, trobar la primera oportunitat per a fer-nos indicacions als qui fem ACCIO, senyalant la conveniència d'emmenar la nostra feina en determinats sentits.

Nosaltres, com és natural, no podem fer altra cosa que donar-los-hi les gràcies per l'interès que es prenen per la nostra publicació, i res més. És escaient però, remarcar que nosaltres no hem de fer la feina que els altres poden assenyalar-nos, car ens en havem fixada una, i aquesta és la que volem acomplir. També tenim interès, davant l'impaciència d'aquests elements, a manifestar que no perseguim uns guanys immediats, uns guanys abastables amb la mà quan ens convingués, si no que tot diferentment, pretenim encendre la passió política que tanta falta fa a la nostra ciutat, i que la seva mancança ha permès, i permet encara, absurditats que s'en diuen polítiques, mancaments improcedents, i ço que trobem pitjor, l'espectacle d'inferioritat que com a ciutadans oferim a la resta de Catalunya, per la nostra falta de cultura política.

Només això, gairebé podríem dir, ens ha portat a la palestra, i poca preocupació ens té que uns senyors més o menys llampants facin això o bé allò. Al capdavant, aquests senyors, fan ço que la conveniència d'obtenir un càrrec els obliga. Cap interès tenen, que per ells no sigui l'immediat, i que en realitat reporti un benefici al individu. Solament els importa assegurar, pel mitjà que sigui, la pròpia elecció, detentar un càrrec, sense, com és natural, que això representi un compromís tàcit per a un possible millorament d'aquells, els quals, seduïts, l'hi han fet ofrena del lloc que ocupa.

No sabem comprendre com emmirallats per aquesta realitat, que hem tocat fins ara, i que encara dura, hi hagi elements que persisteixin en creure que cal continuar igual, de la mateixa manera, aquest procediment polític tant disgraciós i que d'una manera directa i fatalíssima, ens ha portat a l'estat de coses suara traspasat. Confessem que no ho sabem comprendre, i particularment que s'ens reprengui la nostra actitud davant d'aquests personalismes que sempre hem considerat indecorosos. I bé; què us direm? Es que no és millor, molt millor, actuar de cara a la

col·lectivitat, procurant fer-la sempre responsable dels seus actes i capacitant-la per el procediment democràtic, a tenir compte, molt de compte amb els homes que ella mateixa vulgui que la representin? O és preferible que ens passem tota la vida fent la traveta, amb ullada malèvola, als que impròpiament arrabassen les direccions de les multituds?

A. B.

El ròssec de la Dictadura

◆◆◆ a casa nostra ◆◆◆

Unes de les coses que segurament ompliran un rengle de planes de la Història de Granollers, són: el cèlebre emprèstít i el famós monument amb el corresponent arranjament de la plaça on està instal·lat.

Tantost els ciutadans granollerins a mitjans de l'any 1928 (de trista memòria), es donàren compte que l'Ajuntament de la Dictadura havia votat un emprèstít de dos milions de pessetes, ens apressàrem cuita corrents a recullir les signatures que marca la Llei, per tal de què l'emprèstít no arribés a terme, comprenent que si es feia, la ciutat tindria un dogal al coll per un regle d'anys.

La recollida de signatures arribà a orelles dels dictadorets locals, i segons diuen, el senyor Diputat va cridar a reunió al Consistori i dependència de la Casa Gran, recabant una solució aïrosa (no sabem del cert si fins i tot es votà un premi per el que trobés el desllorigador), a fi de poder anular els efectes de les signatures recollides. L'única cosa que sabem del cert, és que els firmants desfilàrem gairebé tots, per una casa molt coneguda del carrer del Condestable de Portugal,

Però no s'acabà aquí la comèdia. Els cacics rumiaren una cosa de més envergadura per fer mèrits i així no els tiressin l'emprèstít rostros avall. Varen idear donar un gran cop d'efecte als senyors capitosts de la Dictadura (i va donar resultat) amb la proposta d'aixecar un monument a la plaça d'Àngel Guimerà. Aquells senyors es posaren més contents

Aparells de Ràdio

enxufables a la corrent alterna per 297 Ptes. equipats amb làmpares PHILIPS E. 415, B. 443 de gran rendiment amb altaveu i instal·lats.

Raó

i demostració:

J. CotPlaça Perpinyà, 3
GRANOLLERS

Un remei segur per l'estómac: **DIGESTONA CHORRO** Preu 3 ptes.